

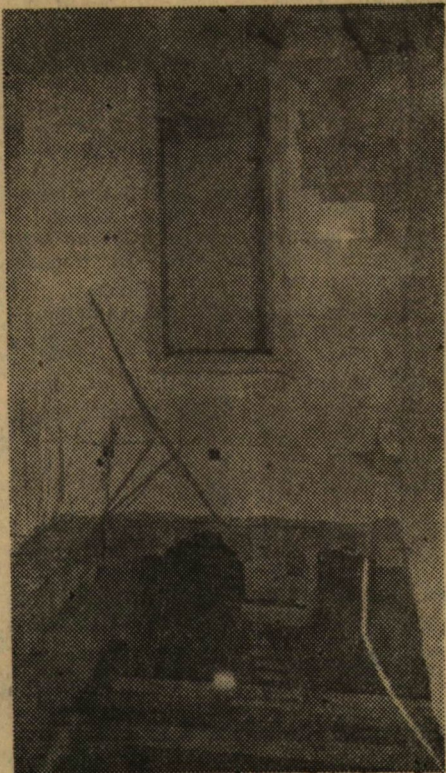
A látszat néha csal

Legalább is az építők azt bizonygatják a SZOTE Gyógyszerésztudományi Karának Eötvös utcai épületében. A két hegesztő is, meg a három ács is — akik március végén látogatásunkor ott dolgoztak — állították, hogy halad a felújítási munka: ők csinálják; mind az ötén. Már akik ott maradtak abból a 20—25 munkásból, akik a téli hónapokban az épületben dolgoztak a földemmerősítés előkészítésén.

Mert jelenleg ebben a stádiumban van a felújítási munka. Négy hónappal az eredetileg tervezett — 1970. december 15-i átadási határidő után, és kilenc hónappal(?) a módosított, új — 1971. december 15-i — átadási határidő előtt.

A műanyag fóliákkal gondosan be volt, keresztlécekkal bedeszkázott „vakablakok” helyett egyelőre „padlás-

ról néz be az ég” (1. kép), de az építő vállalat lakatosüzemében már készülnek a mennyezet acél szerkezetű főtartói. Sőt, dolgoznak a hegesztők a helyszínen is (2. kép), ha el nem tévednek a gerendákból összeácsolt dúcolás labirintusában. Vagy el nem irányítja őket az építő vállalat egy másik építkezésre a tavaly nyári rossz példa szerint, amikor két-három ember serénykedett összesen a Gyógyszerészkar felújításán...

Akiket most ide osztott be a vállalat, azok ha nehézségekkel küzdve is — néha mázsás betonelemeket vállukon cipelve is — dolgoznak. Rajtuk nem fog múlni, hogy az eredetileg a felújítási keretből az épületre tervezett 10 millió 702 ezer 541 forint helyett, a jelenlegi kalkuláció szerint „kinéző” 15 millió 540 ezer 201 forintot ráköltsek a gyógyszerészek fellegvárára...

Konzultáció az „életről”

A Gyógyszerésztudományi Kar Nevelési Bizottsága a harmad- és negyedik éves hallgatóknak március közepén konzultációs előadást szervezett, amelyet dr. Nikolics Károly kandidátus, gyógyszerész vezető tartott. Nem új kezdeményezése ez a Nevelési Bizottságnak; az elmúlt tanévben már egyszer rendeztek hasonló jellegű előadást. A hallgatóság akkor is, most is nagy érdeklődéssel fogadta. Amikor az Apáthy Kollégiumban leültem beszélgetni Dobos Ferenc, Hódor Éva, Hetesi Magdolna, Tóth Anikó és Wolfart Anna gyógyszerészhallgatókkal, akkor arról faggattam őket, hogy milyenek találták ezeket a konzultációkat és, hogy ezekből mi ragadta meg leginkább őket?

Elmélet — gyakorlat

Elmondták, hogy azért tartják szükségesnek, mert az egyetemen tanultak konkrét gyakorlati hasznosításáról ezen az előadáson hallottak először. Az elmélet és a gyakorlat összekapcsolásáról ugyan sokat és sok helyen beszélnek, de ez alkalommal a hálózati gyógyszerészek munkájáról is hallhattak. Ezért is örültek ennek a lehetőségnek és különösen dr. Nikolics Károly személyének, aki minden kérdésükre részletesen válaszolt és aki közvetlen egyéniségeivel, szuggesztív előadásmódjával még inkább le tudta kötni őket. „Nem is előadás volt, úgy tűnt mintha egy nagy kerekasztalnál beszélgettünk volna” — summázták a hallgatóság véleményét.

Milyen kérdésekről beszélt az előadó, mi érdekli szakmájukkal kapcsolatosan elsősorban a gyógyszerészhallgatókat? A gyógyszerészek szakosodásáról, a gyógyszerészeti doktorátus megszerzésének lehetőségéről, a tudományos munka folytatásáról, a frissen végzetek „gyógyszerész társadalom”-ban elfoglalt helyéről és társadalmi, közéleti szerepéről kérdezték többek között.

Tóth Anikó és Dobos Ferenc azt bizonygatta, hogy mennyivel másképp hatolyantól hallani ezt, aki maga is nap mint nap átéli ezeket a problémákat, aki személyes példájával és tapasztalataival tud ezekről a kérdésekről nem csak beszélni, de útmutatást is adni.

Végzés után

Tóth Anikó: Úgy képzelem, hogy a gyógyszerészeknek is és különösen a

Pályázati tájékoztató

A pályázati rendszerrel kapcsolatos tudnivalókról tájékoztatta a végző hallgatókat a Bölcsészkaron március végén dr. Dúró Lajos, a Pályázati Bizottság elnöke.

Mindenekelőtt közölte ötödikes tanárjelölteinkkel, hogy bár az új tanácsörvény következtében, a munkáltatói jogkörök módosulásával több időszertű feladat merül fel, az eddigi pályázati rendszert az idén még fenntartják. Tehát az 1971. tanévben még a két éve bevezetett jogszabályok szerint kell pályázni.

Az eddigi tapasztalatokra hivatkozva kiemelte, hogy a pályázás évről-évre zökkenőmentesebb lesz. Közvetlen kapcsolat kezd kialakulni az egyetem és a munkáltatók között.

Javul az állami fegyelem a pályázatok ügyvitelében. (Az egyetem ajánlását egyre nagyobb súllyal veszik figyelembe a munkaadók. Eppen ezért nagyon fontos, hogy reális jellemzéseket adjanak tagjaikról a Pályázati Bizottságnak a KISZ alapszervezetek). Bővül a meghirdetett álláshelyekről szóló információ és szélesedik az elhelyezkedési lehetőségek köre.

A fentiekre bizonyíték, hogy például a múlt tanévben a Bölcsészettudományi Karon végzett és pályázatot beadott hallgatók 87,5%-a első próbálkozásra sikeresen elhelyezkedett. A tavaly nálunk végzett 140 tanár közül októberre már 125-en voltak állásban s közülük 97 tanított. A további pályázó 75%-a középfokú vagy ennél magasabb oktatási intézményekben nyert elhelyezést. Elgondolkodtató viszont, hogy 90 hallgató városokban, 35 köz-

CITERASZÓ MELLETT...

Viharos siker a Népművészeti Napokon

A folklór híveinek régi vágyát igyekeztek valóra váltani március végén tudományegyetemünkön. A Népi táncsport kezdeményezésére, az egyetem kulturális bizottságának segítségével *Népművészeti Napokat rendeztek*: nagyon igényesen összeállított, gazdag programmal — sajnos kevésbé igényes propagálással, közönségszervezéssel. Pedig a rendezőknek nem kellett volna olyan „szerény-óvatosnak” lenniük, mert a rendezvények kiállták a próbát; pontosabban fogalmazva viharos sikert arattak. A népművészet meghívott mesterei mindhárom estén olyan sajátos — minden álnépieskedő romantikától mentes — ihletett tolmácsolói voltak az igazi folklórnak, hogy a kicsi, de nagyon kitartó, lelkes „törzsközönségnek” felejthetetlen élményeket szereztek.

Március 22-én Rábai Miklós Kossuth-díjas érdemes művész a Magyar Állami Népi Együttes vezetője a *Kárpát-medence táncairól* — Boda Katalinnak és Benke Barnának, az Állami Népi Együttes szólistáinak közreműködésével — tartott előadást. Végigvezette a Kárpát-medence népi táncainak keletkezését, kölcsönhatásukban elemezte fejlődésüket, sajátos stílusjegyeiket és rétegeiket.

Március 24-én este Csongrád megye három népművészeivel találkoztunk. Tombácz János bácsi, a Rózsa Ferenc keresztkomájától, Sárkány Jánostól tanult egyes szám első személyben fel elevenített hazudós meséit igaznak szuggesztálta — gesztikulálta bele a hallgatóságba. Budai Sándor világhírű csikófejes citeráján pedig az egynégyim provizálással pengetett sándorfalvi népdalok mellett felcsendült a Rózsa Sándorral készülőben levő film

ségeiben helyezkedett el! Továbbá az is, hogy a 8 megpályázott budapesti állásból egyet sem nyert el szegedi pályázó. Gondot jelentett — s jelent idén is — a végző hallgatók Szeged felé orientálódása.

A pályázati bizottság a tájékoztatóval egyidejűleg megkezdte a végzők körében az elhelyezkedési szándékok felmérését s hamarosan kapcsolatot teremtenek a hallgatók érdekében azoknak a megyéknek az illetékes szerveivel, ahová legtöbben pályáznak.

Diákotthoni csúcsbizottság

Március 23-án a József Attila Diákotthon küldöttgyűlése az új szervezeti szabályzat előírásainak megfelelően megválasztotta a diákotthoni csúcsbizottságot, mely a két részlegbizottság fölött áll. A diákotthon történetében először került sor e bizottság megválasztására. Célja: a két részleg munkájának koordinálása, a jogász- és bölcsészhallgatók „békés egymasmellettélése”-nek megteremtése, a diákotthonban rejlő lehetőségek jobb kihasználása.

A csúcsbizottság tagja dr. Szilágyi Károly igazgató, dr. Makk Ferenc tanársegéd, és dr. Bodnár László tanársegéd nevelőtanárok. A diák-tagok:

Titkár: Bihari László III. joghallgató, Boldizsár Antal III. joghallgató DB titkár, Gyulai Gábor II. joghallgató, Rákos István V. bölcsészhallgató MSZMP megbízott, Horváth Gábor II. bölcsészhallgató DB titkár, Drescher Attila II. bölcsészhallgató

általa szerzett szignálja is. Apátfalva nótafájától, Kardos Istvántól a pajzán vőfélyrigmusok és betyárdalok után ropogós csárdást láttunk, s valamilyen jelenlét örömmel „tanulta el” tőle alkalmi kórusban a pálfalvi legények nótáját.

A néprajzi sorozat harmadik rendezvényeként Moldován Domonkos filmrendezőt láttuk vendégül. Filmrendezőt írtam, pedig Moldován Domonkos inkább nevezhető néprajzosnak, mint filmesnek. A látott filmek: Magyar parasztfestők nyomában: Benedek Péter, Süli András, Magyar fazekasok, a premier előtt bemutatott Halálnak halálval halsz, vagy akár a Dudas Juliról szóló film is mind ezt jelzik.

Moldován Domonkos a néprajzi ismeretterjesztésnek, a népi értékek megőrzésének, egy sajátos, új a XX. századra jellemző formáját választotta: filmet ír. És nem véletlenül használtam itt az írni kifejezést, hiszen ezeket a filmeket nem egyszerűen csak elkészítették. A film alkotói a feledés mélyéről bányászták elő pl. Süli Andrást, akiről majd húsz éve már senki sem tudott. Hogy mennyire fontos ez, igazolásul: az előző napi rendezvények nézőszámát messze túlhaladva több mint százan voltak kíváncsiak a vetítésre, és több mint ötvenen maradtak ott a vitán. Erről, valamint a rendezővel való beszélgetésről, következő számunkban bővebben számolunk.

A Népművészeti Napokat mintegy tárgyi bizonyítékként összefogó néprajzi kiállítást — az egyetemen központi épületének folyosóján — a kiállított tárgyak eredeti volta avatta a rendezvénysorozat patinás jelképévé.

